

Lønnkammerbønnen

David Wilkerson October 23, 2006

Jeg har et spørsmål til deg: Hva kan Guds folk gjøre for å røre ved Herrens hjerte i en tid med forestående dom?

Vi ser alle slags naturkatastrofer i et slikt omfang vi aldri har sett før: Flodbølger, orkaner, skogbranner, oversvømmelser, tørke. Jeg tenker på den ødeleggelse som ble gjort av tsunamien, som rystet hele verden, og om orkanen Katrina, jordskjelvene i India og i Pakistan.

Jeg tenker også på den frykt og fortvilelse som er forårsaket av mennesker: Begivenhetene 11. september 2001, konflikten mellom Israel og Libanon, atomvåpen i hendene på galninger. Selv de mest skeptiske kommentatorer sier at vi allerede begynner å se starten på 3. verdenskrig.

I denne stund truer islamister i nasjon etter nasjon at de vil ødelegge kristenheten. Da jeg nylig var i London sa islamister i et radiointervju: "Vår religion er ikke lik kristendommen. Vi snur ikke det andre kinnet til. Vi vill kutte hodene av dere."

Jeg spør deg: har ikke kirken kraft nok til å gjøre noe i farlige tider som dette? Skal vi bare sitte og vente på at Kristus skal vende tilbake? Eller er vi kalt til å gjøre noe drastisk av etter eller annet slag? Når verden ryster over alt omkring oss, når menneskenes hjerter svikter dem av frykt, er vi kalt til å ta opp åndelige våpen og gå til kamp mot motstanderen?

Over hele kloden er det en følelse av at det er nytteløst å prøve å løse de økende problemene. Mange opplever at jorden har nådd et foreløpig bunnmål av håpløshet. Alkoholisme øker på verdensbasis og flere ungdommer enn noensinne drikker seg stupfulle. Jeg ser en tilsvarende urovekkende trend i kirken etter hvert som kristne vender seg til materialismen. Det budskapet de forkynner med sine liv er: "Det er ikke lenger noe håp. Gud har gitt opp."

Si meg, skal dette være oppgaven til Guds folk i mørke tider? Skal Kristi etterfølgere være på linje med resten av verden og kare til seg sitt stykke av kaken? Nei, aldri!
Profeten Joel så en liknende dag nærme seg i Israel, en dag med "dystert mørke."

Ifølge Joel var den mørke dagen som nærmet seg Israel ulik noen dag tidligere sett i Israels historie. Profeten ropte: "Ve oss, for en dag! For nær er Herrens dag. Den kommer med ødeleggelse fra Den Allmektige." (Joel 1:15).

Hva var Joels råd til Israel i denne mørke timen? Han ga dem dette ordet: "Men selv nå, sier Herren, vend om til meg av hele deres hjerte, med faste og gråt og klage. Sønderriv hjertet, ikke klærne! Vend om til Herren deres Gud! For han er nådig og barmhjertig, langmodig og rik på miskunn, og han angre det onde. Hvem vet? Han kunne vende om og angre, og la en velsignelse bli igjen etter seg ..." (Joel 2:12-14).

Da jeg leste dette avsnittet var det spesielt to ord som slo meg: "Selv nå." Da et stort mørke falt over Israel, bønnfalt Gud sitt folk: "Selv nå, når tiden for min hevsn er inne – når dere har skjovet meg ut av deres samfunn, når barmhjertighet ikke ser ut til å nytte, når menneskeheten har spottet mine advarsler, når frykt og mørke dekker landet – selv nå bønnfaller jeg dere om å vende tilbake til meg. Jeg er langmodig, og jeg er kjent for å holde mine

dommer tilbake for en tid, slik jeg gjorde det for Josia. Mitt folk kan be og gjøre meg forsonlig og nådig. Men verden vil ikke omvende seg dersom dere sier at det ikke finnes nåde.”

Ser dere Guds budskap til oss i dette? Som hans folk kan vi bønnfalle ham og han vil høre oss. Vi kan formildne ham og vite at han vil svare de oppriktige, effektive og de inderlige bønnene til sine hellige.

Jeg har et advarende ord til menigheten i denne tid: Vær på vakt! Satan kommer nettopp i en slik mørk time når atomkatastrofen lurar over jorden, når hedningene raser og terroriserer nasjoner. Djevelen vet at vi er sårbare, og han kaster ut denne løggen: ”Hva godt kan vel du gjøre? Hvorfor prøve å evangelisere islamister når de ønsker å drepe deg? Du kan ikke forandre på noe. Du kan likeså godt gi opp denne syndebefengte verden. Det er ingen vits i å be om et utøvelse av Ånden. All din omvendelse er nytteløs.”

Men Gud kommer til oss med dette ordet fra Joel: ”Det finnes håp og nåde, selv nå. Jeg er full av mildhet og er sen til vrede. Og nå er tiden inne for at du vender deg til meg i bønn. Jeg kan holde tilbake min dom og til og med føre velsignelser over deg.”

Selv nå – i en tid med morderisk islamsk ekstremisme, med militant homoseksualitet, når vår nasjon har mistet sitt åndelige kompass, når rettsvesenet driver Gud ut av samfunnet, når frykt griper hele verden – så er det tid for å vende seg til Herren i bønn. Selv om hans dommer faller over alt rundt oss, når vredesskålene blir tømte ut, så kaller fremdeles den Hellige Ånd på menneskeheten, helt frem til det siste minuttet på den aller siste dag. Hva er det så vi skal be om i slike tider som dette?

Dette var Joels resept for Israel i den dagen med dystert mørke de sto overfor: ”Blås i basun på Sion! Lys ut en hellig faste! Rop ut en høytidssamling! Samle folket, innvi forsamlingen! Kall de gamle sammen! Samle de små barn ... Mellom forhallen og alteret skal prestene, Herrens tjenere, stå gråtende og si: Herre, spar ditt folk! Overgi ikke din arv til vanære, så hedninger får herske over den! Hvorfor skal de si blant folkene: Hvor er deres Gud?” (Joel 2:15-17).

Her var kallet til kirken: ”Bli ikke mismodig og gi ikke etter for fortvilelsen. Dere skal ikke tro djevelens løgner om at det ikke er noe håp om en vekkelse.” I stedet skal folkets rop være, ifølge Joel: ”Herre, stopp denne fordømmelsen av ditt navn. Ikke la din kirke lenger bli spottet. Få hedningene til å slutte å være herrer over oss, med sin hån og sine spørsmål: 'Hvor er deres Gud?' ”

Du kan tenke: ”Det Gud lover her er bare en mulighet. Han sier at han kanskje holder sin dom tilbake. Det er ikke mer enn et 'muligens', et 'kanskje'. Alt han ber om fra sitt folk kan være forgjeves.”

Jeg tror ikke at Gud driver gjøn med sin kirke. Og han vil ikke sende sitt folk ut på et umulig oppdrag. Da Abraham ba Gud om å spare Sodoma (der hans nevø Lot bodde), så beveget han Herrens hjerte til å berge byen selv om det bare bodde ti rettfærdige mennesker der. Og Abraham bad om dette samtidig med at ødeleggelsens engler var på vei inn i byen. Jeg er overbevist om at Guds folk av i dag kan formildne Gud på samme måte. Sakarja sier at Gud har utpekt tre steder der hans folk skal be til ham

Ifølge Sakarja er det tre steder hvor det skal utføres bønn: (1) Guds hus (kirken), (2) alle hjem, og (3) lønnskammeret. Herren sa til Sakarja: ”Men over Davids hus ... vil jeg utgyte nådens og bønnens Ånd ... Og landet skal sørge, hver slekt for seg: Davids hus' slekt for seg (som antyder kirken) ... Levis hus' slekt for seg (som antyder hjemmet) og deres kvinner for seg (som antyder hver enkelt troende).” (Sak 12:10,12-13).

Mens Sakarja talte dette var Israel omringet av fiender som var innstilt på å ødelegge dem. Det var stor frykt og beven, men midt oppe i dette kom dette vidunderlige ordet: ”Gud kommer til å ta seg av de onde maktene som er imot dere. Så begynn med oppriktig bønn i helligdommen. Begynn å be i ditt hjem, og be i ditt lønnskammer. Den Hellige Ånd kommer, og han vil gi dere bønnens og nådens Ånd og gjøre dere i stand til å be.”

Ser dere Guds budskap til oss i dette avsnittet? Han sier til sin kirke i enhver tidsalder: ”I tider med terror og frykt vil jeg utøse min Ånd over dere. Men jeg må ha et bedende folk som jeg kan øse den ut over.”

1. Bønn begynner i Guds hus.

Alle de gammeltestamentlige profetene innkalte Guds folk til felles bønn. Jesus selv erklærte ”Det står skrevet: Mitt hus skal kalles et bønnens hus.” (Matt 21:13). Faktum er at verdenshistorien har blitt formet gjennom bønnene til Kristi kirke.

Tenk over det: den Hellige Ånd ble først gitt i Guds hus, i Øvresalen. Der hadde disiplene "holdt sammen og var utholdende i bønne." (Apg. 1:14). Vi blir fortalt at Peter ble frigitt fra fengselet av en engel, mens " ... mange var samlet der og bad." (Apg. 12:12). Det hadde blitt holdt kontinuerlig felles bønn om Peters løslatelse.

Det er tydelig at Gud frigir mye kraft på grunn av bønnene fra hans kirke. Derfor kan ikke kallet til slik bønn bli undervurdert. Vi vet at kirken har i oppdrag å vinne sjeler, å gjøre veldedighet og til å tjene som samlingssted hvor Guds Ord skal forkynnes. Men først og fremst skal kirken være et bønnens hus. Dette er dens primære kall, siden alle de andre sidene ved kirkelivet er født i bønn.

Allikevel er felles bønn begrenset. Den er begrenset til tidsskjema og til de typer bønn Gud kaller oss til. For eksempel er ikke kirken stedet for å rope ut ens personlige bønner om nederlag og anfektelser, eller hvor vi nevner våre begjær for Herren og omvender oss fra dem. Noen ganger kan felles bønn bli en unnskyldning for å unngå denne slags private bønner hvor granskning av hjertet finner sted. Noen kan hevde: "Jeg har nettopp kommet hjem fra et totimers bønnemøte," eller "jeg har fastet sammen med menigheten min de siste tre dagene." Men dette er ikke den eneste form for bønn Herren ønsker av oss.

2. Våre hjem skal også være et bønnens hus.

"Alt det to av dere på jorden blir enige om å be om, skal de få av min Far i himmelen." (Matt. 18:19). Noen kristne kaller dette "bønneoverenskomst." Du er stort velsignet om du har en hengiven bror eller søster du kan be sammen med. Ja, de mektigste forbedere jeg har kjent har fremstått som par eller trioer. Dersom Gud overhodet har velsignet meg i dette livet – dersom han har brukt meg til sin ære – så vet jeg at det er på grunn av noen få mektige forbedere som ber for meg daglig.

Det stedet hvor slik bønn finner sted i sin mektigste form er i hjemmet. Min kone Gwen og jeg ber sammen daglig, og jeg tror at det holder vår familie sammen. Vi ba for alle våre barn de årene de vokste opp om at ingen av dem måtte falle fra. Vi ba for deres vennskap og forhold, om at Gud måtte sende bort kjæresten dersom de hadde blitt sendt av fienden som snarer. Vi ba også for deres fremtidige ektefeller, og nå gjør vi det samme for våre barnebarn.

Det er et trist faktum at veldig få kristne familier tar seg tid til bønn i hjemmet. Personlig kan jeg vitne om at jeg er i tjenesten i dag på grunn av kraften i familiebønnen. Hver dag, uansett hvor jeg og mine søsken lekte, om det var ute i gården eller nede i gaten, så ropte min mor fra inngangsdøren til huset vårt: "David, Jerry, Juanita, Ruth, det er bønnetid!" (Min lillebror Don var ikke født enda.)

Hele nabolaget visste om vår families bønnetime. Noen ganger hatet jeg å høre det ropet, og jeg stønnet irritert over det. Men det er tydelig at noe skjedde i løpet av disse bønnetimene, hvor Ånden beveget seg i vår familie og berørte våre sjeler.

Kanskje du ikke kan se for deg at du holder familiebønn. Kanskje du har en ektefelle som ikke er samarbeidsvillig eller et barn som er opprørsk. Kjære, det betyr ingenting hvem som velger å ikke være med. Du kan fremdeles komme til kjøkkenbordet og bøye ditt hode og be. Det vil gjøre nytten som bønnetimen i ditt hus, og alle familiemedlemmer vil vite det.

3. Det tredje bønnestedet er det Jesus anbefalte for sine disipler: Lønnkammeret.

Lønnkammerbønn skjer når vi er alene, i det skjulte. "Men når du ber, skal du gå inn i ditt rom og lukke din dør og be til din Far som er i det skjulte. Og din Far, som ser i det skjulte, skal lønne deg." (Matt 6,6).

I det siste har den Hellige Ånd talt til meg om denne slags bønn. Tidligere har jeg lært, at på grunn av alt det livet krever av oss, kan vi ha et "lønnkammer" hvor som helst: i bilen, på bussen, i en pause på jobben. Og stort sett så er dette sant.

Men det ligger mer i det. Det greske ordet "kammer" i dette verset betyr "et privat rom, et hemmelig sted." Dette var klart for Jesu tilhørere, fordi i deres kultur hadde hjemmene ett innerste rom som ble brukt som et slags lagerrom. Jesu befaling var å gå inn i det skjulte rommet og lukke døren bak seg. Og det er en befaling til enkeltindivider, ikke noe som kan skje i kirken eller sammen med en bønnepartner.

Jesus satte en standard for dette, da han dro avsted til private steder for å be. Om og om igjen forteller skriften oss at han "gikk avsides" for å tilbringe tid i bønn. Ingen hadde et travlere liv enn Jesus, da han stadig var presset av

behovene til dem omkring ham, med veldig lite tid for seg selv. Allikevel fortelles det oss: "Da han hadde gjort dette, gikk han opp i fjellet så han kunne være for seg selv og be. Da kvelden kom, var han der alene." (Matt 14,23).

Tenk over den befaling Saulus fikk i Apostlenes Gjæringer. Da Kristus møtte denne forfølgeren av kirken, ble ikke Saulus sendt til et felles møte i en menighet, eller til Ananias, den store bønnekjempen. Nei, Saulus måtte tilbringe tre dager alene, avsides, for å be og bli kjent med Jesus.

Vi har alle slags unnskyldninger for hvorfor vi ikke ber i hemmelighet, på et spesielt sted for oss selv. Vi sier at vi ikke har et slikt privat sted, eller ikke har tid til å gjøre det. Thomas Manton, en gudfryktig puritansk forfatter, sier dette om saken: "Vi sier at vi ikke har tid til å be i det skjulte. Allikevel har vi tid til all andre ting: tid til å spise, til å drikke, tid for barna, men ingen tid for det som holder alle andre ting oppe. Vi sier at vi ikke har noe privat sted, men Jesus fant en fjelltopp, Peter taket på et hus, profetene en villmark. Dersom du elsker noen, så vil du finne et sted å være alene."

Ifølge Skriften vil Gud ofte la oss bli rammet av nød for å føre oss tilbake til Lønnkammeret

David vitner: "Før jeg ble ydmyket, fór jeg vill, men nå holder jeg meg til ditt ord." (Sal. 119,67). Han erkjente at når alt var rolig og uforstyrret, og vi står overfor få problemer, så har vi tendens til å bli kald eller lunken når det gjelder bønn. Vi sier at vi elsker Gud, men i våre gode perioder så er vi i praksis frafalne, og unndrar oss fellesskap med Herren. Derfor lar Gud til tider bitre piler ramme oss for å vekke oss opp.

Mange tidlige kirkefedre har tatt opp dette emnet. John Calvin sa at vi aldri gir Gud vår lydighet før vi blir tvunget til å gjøre det på grunn av hans tuk. Og C.S. Lewis skrev: "Gud hvisker til oss i våre fornøyelser, men roper til oss i vår smerte. Det er hans megafon til å vekke opp en døv verden. Smerten river sløret tilside."

Noen ganger tar vi for lett på bønn. Men i vanskelige tider finner vi oss selv i brytekamp med Gud i bønn hver dag, inntil vi blir sikre i vår ånd på at han har alt under kontroll. Jo mer vi trenger å bli minnet på denne forsikringen, jo oftere går vi til lønnkammeret.

Sannheten er at Gud aldri tillater prøvelser i våre liv uten at de er kjærlighetshandlinger fra hans side. Vi ser et eksempel på dette i Efraims stamme i Israel. Folket hadde falt i stor ulykke, og de ropte ut til Gud i sorg. Han svarte dem: "Jeg har hørt hvordan Efraim klager." (Jer. 31,18a).

Efraim vitnet slik David gjorde det: "Du har tuktet meg, ja, jeg ble tuktet lik en kalv som ikke er temmet. Omvend meg du, så jeg vender om! For du, Herre, er min Gud." (Jer. 31,18b). Med andre ord: "Herre, du tuktet oss av en grunn. Vi var som unge, utrente okser, fulle av energi, men du tuktet oss for å temme oss til din tjeneste. Du brakte vår villskap under kontroll."

Du skjønner, Gud hadde store planer for Efraim, fruktbare, gode planer. Men først måtte de få rettleiding og bli trent. Derfor erklærte Efraim: "Etter at jeg har vendt meg bort, angrer jeg, og siden jeg har fått større innsikt, slår jeg meg for brystet." (Jer. 31,19). De sa egentlig: "Tidligere, da Gud hadde oss i sitt klasserom og forberedte oss for tjenesten, så kunne vi ikke ta imot rettleiding. Vi løp av sted og ropte: 'Det er for tøft.' Vi var trassige, og slapp stadig vekk ut av åket han hadde lagt på oss. Så Gud la på oss et tyngre åk, og brukte sin kjærlighets stokk til å knekke vår trassige vilje. Nå bøyer vi oss under hans åk."

Vi er også som Efraim: unge, selvsentrerte okser som ikke ønsker å bli satt under et åk. Vi unngår pløyings disiplin, unngår smerten, unngår stokken. Og vi forventer å ha alt nå – seier, velsignelse, frukter – ved bare å kreve Guds løfter eller "ta dem ut i tro." Vi erger oss over å måtte få opplæring i lønnkammeret, å måtte kjempe med Gud før hans løfter blir oppfylt i våre liv. Og så, nå prøvelsen kommer tenker vi: "Vi er Guds utvalgte folk. Hvorfor skjer dette?"

Lønnkammeret er vårt klasserom. Og dersom vi ikke har denne "alenetiden" med Jesus – dersom vi slakker av på fellesskapet med ham – så vil vi ikke være rede når flommen kommer.

Ikke alle prøvelser i våre liv er Guds tuk

Det finnes andre grunner for våre prøvelser som er helt utenfor vår forståelse. Allikevel vet vi at hans kjærlighet virker i våre prøvelser. Gud sier til oss: "I all din lidelse er du alltid i mine tanker. Du er mitt dyrebare barn. Jeg føler din smerte, og jeg vil virkelig ha barmhjertighet med deg."

Og viktigst, i våre dypeste prøvelser sender han Trøsteren til oss: "Men talsmannen, Den Hellige Ånd ... han skal lære dere alt og minne dere om alt det jeg har sagt dere. Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere." (Joh. 14,26-27).

Hvordan bringer Herren trøst og fred inn i våre prøvelser? Han fører oss inn i lønnkammeret for at vi skal ha intimt fellesskap med ham. Jesus minner oss på at det er der Faderen berører oss personlig: "Men når du ber, skal du gå inn i ditt rom og lukke din dør og be til din Far som er i det skjulte. Og din Far skal lønne deg i det åpenbare." (Matt 6,6 min omskrivning).

Nylig ble en kjær venn av meg – tilsynsmannen over pinsebevegelsen i Ungarn – tragisk drept i en merkelig ulykke. Utegrillen hans tok fyr og han ble alvorlig forbrent. Han ble behandlet og man trodde han skulle klare seg, men noen få dager senere døde han plutselig av blodpropp som hadde dannet seg.

Venner over hele verden står sammen med hans enke i bønn og støtte. Men den sanne støtten til henne vil komme ovenfra. Ingen psykolog kan hjelpe henne gjennom den dypeste smerten. Trøsteren er trofast og vil møte henne i lønnkammeret.

Jeg kjenner en kjær pastor og hans kone som drev et barnehjem i Mellom-Amerika. For noen få år siden tok de inn en liten gutt som bokstavelig talt var døden nær. Denne dyrebare lille gutten ble den kjæreste "lille prins" for alle på barnehjemmet. Men nylig, i en underlig ulykke, hoppet en parkert bil ut av gir og rullet over den lille gutten så han døde.

Dette ekteparet er ute av seg av sorg over tapet. De andre barna på barnehjemmet som så ulykken skje, er også utrøstelige. Hva kan man si til dem som vil røre ved deres dypeste smerte? Ingenting jeg har lært i mine femti år i tjenesten kan berøre et slikt sted i disse dyrebare vennenes liv. De har omsorgsfulle armer omkring seg, men sann trøst vil komme fra Faderen, som ser deres smerte i det skjulte.

Jeg er klar over at jeg ikke kan nå de tusener av sårede troende som skriver til oss. Vi mottok et brev fra en gravid kvinne som er gift med en pastor. Hun har nettopp oppdaget at hennes mann er pedofil. Hun skriver: "Jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg tror jeg må skille meg fra min mann. Jeg vil ikke at han skal misbruke vårt barn."

Det er en ting enhver såret bror og søster kan gjøre: Bringe alt sammen til Jesus, lukke seg inne med ham og finne trøst i hans nærvær. Herren sier: "Jeg lar den som er utmattet, drikke seg utørst og metter alle som lider nød." (Jer 31,25). Hvordan gjør Gud dette? Han møter dem alle i lønnkammeret, på det skjulte stedet, der de finner ly: "Den som sitter i Den Høyestes ly og bor i Den Allmektiges skygge." (Sal 91,1).

Ser du viktigheten av å beslutte i ditt hjerte å be i lønnkammeret? Det handler ikke om loviskhet eller trelldom, men om kjærlighet. Det handler om Guds godhet mot oss. Han ser hva som ligger fremfor oss og vet at vi trenger veldige ressurser, med daglige, nye forsyninger. Alt dette finner man i lønnkammeret sammen med ham.

Det kan være at du ikke vet hvordan du skal be. Men du kan begynne med ganske enkelt å prise ham. Det som betyr noe er at du er der i tro, i lydig kjærlighet, og din Far vil møte deg der. Han vil åpenbare sin kjærlighet til deg i hemmelighet, og han vil belønne deg åpent med sitt Rikes frukter. Den Hellige Ånd vil be gjennom deg og hjelpe deg å uttrykke deg.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1332/>